

Rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 22.04.1994, sp. zn. 7 To 59/94, ECLI:CZ:VSPH:1994:7.TO.59.1994.1

Číslo: 42/1994

Právní věta: II. K tomu, aby byl splněn účel trestu podle 23 odst. 1 tr. zák., a to z hledisek tzv. individuální i generální prevence, u pachatele závažné trestné činnosti směřující proti životu a zdraví a proti majetku, který není občanem České republiky, bude zpravidla třeba uložit vedle trestu odnětí svobody i trest vyhoštění podle 57 tr. zák. Okolnost, že takový obviněný je přihlášen k trvalému pobytu v České republice, nebrání uložení trestu vyhoštění.

Soud: Vrchní soud v Praze

Datum rozhodnutí: 22.04.1994

Spisová značka: 7 To 59/94

Číslo rozhodnutí: 42

Číslo sešitu: 9

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Trest vyhoštění, Účel trestu

Předpisy: 140/1961 Sb. § 23 odst. 1
§ 57

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 42/II

II. K tomu, aby byl splněn účel trestu podle § 23 odst. 1 tr. zák., a to z hledisek tzv. individuální i generální prevence, u pachatele závažné trestné činnosti směřující proti životu a zdraví a proti majetku, který není občanem České republiky, bude zpravidla třeba uložit vedle trestu odnětí svobody i trest vyhoštění podle § 57 tr. zák.

Okolnost, že takový obviněný je přihlášen k trvalému pobytu v České republice, nebrání uložení trestu vyhoštění.

(Rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 22. 4. 1994 sp. zn. [7 To 59/94](#))

K odvolání krajského státního zástupce v Ostravě a obžalovaných R. K. a mladistvého R. B. Vrchní soud v Praze rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 12. 1993 sp. zn. ZT 14/93 zrušil ohledně obžalovaných I. K. a mladistvého R. B. ve výroku o způsobu výkonu uložených trestů odnětí svobody a ohledně obžalovaného R. K. v celém výroku o trestu. Podle § 259 odst. 3 tr. ř. ve věci znovu rozhodl tak, že obžalovanému R. K. se podle § 219 odst. 2 a § 35 odst. 1 tr. zák. ukládá úhrnný trest odnětí

svobody na třináct roků, pro jehož výkon se podle § 39a odst. 2 písm. d) tr. zák., ve znění zák. č. 290/1993 Sb., zařazuje do věznice se zvýšenou ostrahou. Obžalovaný I. K. se pro výkon trestu odnětí svobody uloženého napadeným rozsudkem zařazuje podle § 39a odst. 2 písm. c) tr. zák., ve znění zák. č. 290/1993 Sb., do věznice s ostrahou. Obžalovaný mladistvý R. B. se pro výkon trestu odnětí svobody uloženého napadeným rozsudkem zařazuje podle § 39a odst. 3 tr. zák., ve znění zák. č. 290/1993 Sb., do věznice s ostrahou. Podle § 57 tr. zák. se obžalovaným I. K. a R. K. ukládá trest vyhoštění.

Z odůvodnění:

Napadeným rozsudkem byli uznáni vinnými obžalovaný I. K. trestným činem loupeže podle § 234 odst. 1 tr. zák. a trestným činem porušování domovní svobody podle § 238 odst. 1, 2, 3 tr. zák. a obžalovaný R. K. a mladistvý R. B. trestným činem vraždy podle § 219 odst. 1, 2 písm. b), f) tr. zák. a trestným činem porušování domovní svobody podle § 238 odst. 1, 2, 3 tr. zák. a odsouzení obžalovaný I. K. podle § 234 odst. 1 a § 35 odst. 1 tr. zák. k úhrnnému trestu odnětí svobody na sedm roků se zařazením do první nápravně výchovné skupiny podle § 39a odst. 2 písm. a) tr. zák., obžalovaný R. K. podle § 219 odst. 2 a § 35 odst. 1 tr. zák. k úhrnnému trestu odnětí svobody na patnáct roků se zařazením do třetí nápravně výchovné skupiny podle § 39a odst. 2 písm. c) tr. zák. a obžalovaný mladistvý R. B. podle § 219 odst. 2, § 79 odst. 2 a § 35 odst. 1 tr. zák. k úhrnnému trestu odnětí svobody na osm roků se zařazením do první nápravně výchovné skupiny podle § 81 odst. 2 tr. zák. V dalším bylo rozhodnuto o náhradě škody tak, že podle § 228 odst. 1 tr. ř. jsou obžalovaní R. K. a mladistvý R. B. povinni zaplatit společně a nerozdílně J. S. částku 1 847 Kč a podle § 229 odst. 1 tr. ř. byl stát zastoupený Nemocnicí ve Frýdku - Místku odkázán s nárokem na náhradu škody na správní řízení.

Podle zjištění krajského soudu se obžalovaní dopustili trestné činnosti tak, že v noci ze 16. 9. na 17. 9. 1992 ve Frýdku - Místku, Bahno, ul. Příkopy č. 1310, po předchozí vzájemné dohodě ohledně vniknutí do bytu M. S., nar. 4. 12. 1910, jejího svázání a odcizení peněz či jiných věcí, obžalovaný R. K. a mladistvý R. B. maskování punčochami a obžalovaný R. K. s rukavicemi vykopli zamčené dveře bytu M. S., zatímco obžalovaný I. K. hlídal venku před domem. Po vniknutí do bytu obžalovaný R. K. si lehl na poškozenou, která ležela v posteli, a zakryl jí rukou ústa, zatímco obžalovaný mladistvý R. B. prohledal byt, a když nic vhodného nenašli, spoutali poškozenou za zády na rukou a na nohou, nechali ji ležet na břiše s obličejem zabořeným do polštáře, obličej jí ovázali pruhy látky, od nohou nahoru ji přikryli peřinou a polštářem, takže poškozená na místě zemřela v důsledku udušení uzavřením horních cest dýchacích po dušení trvajícím nejméně několik desítek minut, přitom po znehybnění poškozené obžalovaní opustili její byt a krátce nato odjeli z Frýdku - Místku.

Proti rozsudku podali v zákonné lhůtě odvolání krajský státní zástupce v Ostravě a obžalovaní R. K. a mladistvý R. B.

Krajský státní zástupce podal odvolání ohledně obžalovaných I. K. a mladistvého R. B., a to v jejich neprospěch. Odvolání zaměřil jen proti výroku o způsobu výkonu trestů odnětí svobody, které byly uloženy těmto obžalovaným. Ve vztahu k obžalovanému I. K. krajský státní zástupce namítl, že krajský soud tohoto obžalovaného chybně zařadil do první nápravně výchovné skupiny podle § 39a odst. 2 písm. a) tr. zák., neboť obžalovaný byl z posledního výkonu trestu odnětí svobody uloženého za majetkové trestné činy propuštěn 28. 11. 1993, takže byl v posledních deseti letech před spácháním trestného činu ve výkonu trestu odnětí svobody za úmyslný trestný čin. Ve vztahu k obžalovanému mladistvému R. B. krajský státní zástupce namítl, že krajský soud nesprávně rozhodl podle § 81 odst. 2 tr. zák., aniž by citoval ve výroku rozsudku ustanovení § 39a odst. 3 tr. zák., neboť jinak přicházelo v úvahu zařazení do třetí nápravně výchovné skupiny podle § 39a odst. 2 písm. c) tr. zák. V závěru odvolání krajský státní zástupce navrhl, aby Vrchní soud zrušil ohledně obžalovaných I. K. a mladistvého R. B. napadený rozsudek ve výroku o způsobu výkonu trestu odnětí svobody a aby

se zřetelem k ustanovení § 39a odst. 2 písm c) tr. zák., ve znění zák. č. 290/1993 Sb., zařadil oba obžalované do věznice s ostrahou.

Obžalovaný R. K. odvoláním napadl jeho se týkající výrok o vině a trestu. Proti výroku o vině namítl, že neměl úmysl usmrtit poškozenou a že jeho jednání proto nemělo být kvalifikováno jako trestný čin vraždy podle § 219 odst. 1, 2, písm. b), f) tr. zák., nýbrž jen jako trestný čin loupeže podle § 234 odst. 1, 3, tr. zák. V návaznosti na to označil uložený trest za nepřiměřeně přísný. Navrhl, aby Vrchní soud ohledně něho zrušil napadený rozsudek, aby ho uznal vinným trestným činem loupeže podle § 234 odst. 1, 3, tr. zák. a aby mu uložil trest odnětí svobody při dolní hranici sazby.

Obžalovaný mladistvý R. B. odvoláním napadl rozsudek, který se ho týkal, v celém rozsahu. Namítl, že nebylo prokázáno, že by se zúčastnil spáchání trestné činnosti. Odkázal na to, že v hlavním líčení popřel spáchání trestné činnosti a že obžalovaný R. K. ji podle své vlastní výpovědi v hlavním líčení spáchal sám. Proto obžalovaný mladistvý R. B. navrhl, aby Vrchní soud ohledně něho zrušil napadený rozsudek a aby ho podle § 226 písm. c) tr. ř. zprostil obžaloby. Pro případ, že by Vrchní soud shledal, že skutková zjištění krajského soudu jsou správná, obžalovaný mladistvý R. B. navrhl, aby jeho jednání bylo kvalifikováno jako trestný čin loupeže podle § 234 odst. 1, 3 tr. zák. a aby mu byl uložen trest odnětí svobody v rámci rozpětí uvedeného v § 79 odst. 1 tr. zák. Pro případ, že by Vrchní soud považoval za správnou i právní kvalifikaci uvedenou v napadeném rozsudku, obžalovaný mladistvý R. B. navrhl, aby mu trest nebyl uložen podle § 79 odst. 2 tr. zák., nýbrž podle § 79 odst. 1 tr. zák., případně aby mu byl v rámci sazby stanovené v § 79 odst. 2 tr. zák. uložen při její dolní hranici.

Vrchní soud přezkoumal podle § 254 odst. 1, 2 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost všech výroků rozsudku, proti nimž mohl každý z odvolatelů podat odvolání, i správnost postupu řízení, které předcházelo rozsudku, přičemž z podnětu odvolání krajského státního zástupce takto přezkoumal napadený rozsudek a předcházející řízení jen ohledně obžalovaných I. K. a mladistvého R. B., a přihlížející přitom i k vadám, které nebyly odvoláními vytýkány, dospěl k následujícím závěrům.

Napadený rozsudek je výsledkem řízení, které bylo provedeno podle trestního řádu a v kterém nedošlo k žádným podstatným vadám, zejména pokud by mohly mít vliv na objasnění věci nebo na možnost uplatnění práva obhajoby. Krajský soud v tomto řízení vykonal nutné dokazování. Na tomto podkladě pak vyvodil odpovídající skutková zjištění. Vrchní soud neshledal důvodu k jakýmkoli změnám ve skutkových zjištěních, která učinil krajský soud.

To se týká i otázky, zda spolupachatelem přepadení poškozené M. S. byl obžalovaný mladistvý R. B. V tomto ohledu je správný závěr krajského soudu, že obžalovaný mladistvý se na přepadení podílel jednáním, které spočívalo v účasti na vzniku předsevzetí vniknout do bytu poškozené a oloupit ji, dále v obhlídce poměrů v domě, kde se byt poškozené nacházel, v násilném vniknutí do bytu poškozené, v prohledávání bytu za účelem nalezení a odcizení peněz nebo jiných vhodných věcí a nakonec i ve fyzickém útoku proti poškozené. Závěr krajského soudu, že šlo společnou akcí, které se zúčastnil též obžalovaný mladistvý R. B., je plně podložen výpovědmi obžalovaných v přípravném řízení, dále výpovědí svědka Z. Ž, který s obžalovanými přišel do styku krátce před činem i krátce po činu a který o jejich chování a vzájemné konverzaci uvedl okolnosti, z nichž je účast obžalovaného mladistvého R. B. na společné akci zřejmá.

Při právním posouzení zjištěného skutkového stavu krajský soud postupoval ve shodě se zákonem, pokud kvalifikoval jednání obžalovaného I. K. jako trestný čin loupeže podle § 234 odst. 1 tr. zák., jednání obžalovaných R. K. a mladistvého R. B. jako trestný čin vraždy podle § 219 odst. 1, 2, písm. b), f) tr. zák. a jednání všech tří obžalovaných též jako trestný čin porušování domovní svobody podle § 238 odst. 1, 2, 3 tr. zák. Pokud jde o trestné činy vraždy a porušování domovní svobody, byly pro to, aby bylo přihlédnuto k okolnostem podmiňujícím použití vyšší trestní sazby, splněny jak formální podmínky uvedené v § 219 odst. 2 písm. b), f) a v § 238 odst. 2, 3 tr. zák., tak materiální podmínka

uvedená v § 88 tr. zák.

K použití ustanovení § 219 odst. 2 písm. b) tr. zák. v případě obžalovaných R. K. a mladistvého R. B. však pokládá Vrchní soud za nutné dodat, že bylo odůvodněno ve skutečnosti jen tím, že čin byl spáchán zvlášť trýznivým způsobem. Podle citovaného ustanovení se posoudí jednání pachatele, který spáchal čin zvlášť surovým nebo trýznivým způsobem. Jde o dvě alternativy, z nichž každá sama o sobě postačí k naplnění znaků trestného činu vraždy podle § 21 odst. 2 písm. b) tr. zák. Z tzv. právní věty výroku napadeného rozsudku je patrné, že krajský soud považoval za naplněné oba alternativní znaky, tj. jak zvlášť surový, tak i trýznivý způsob provedení činu. Z odůvodnění rozsudku pak je zřejmé, že způsob provedení činu hodnotil jako „surové násilí vůči osobě vysokého věku“, aniž by dovodil, že šlo o „zvlášť surový způsob spáchání činu“. Jednání obžalovaných R. K. a mladistvého R. B. proti poškozené spočívalo v jejím přilehnutí na postel, ve znehybnění svázáním a v přikrytí peřinou a polštářem v poloze, kdy poškozená ležela na břiše s obličejem zabořeným do dalšího polštáře. Tento způsob provedení činu se mírou surovosti nijak podstatně nevymyká z rámce obvyklých způsobů usmrcení a nevyznačoval se nějak vystupňovanou brutalitou. Není proto možné považovat ho za „zvlášť surový“ ve smyslu § 219 odst. 2 písm. b) tr. zák. Šlo ovšem o „zvlášť trýznivý“ způsob spáchání činu ve smyslu citovaného ustanovení, a to s ohledem na fyzické a psychické útrapy, které poškozená prožívala po dobu nejméně několika desítek minut a nejvíce po dobu dvou hodin při usmrcení spočívajícím v udušení z uzavření horních cest dýchacích v poloze, z níž se poškozená nemohla vymanit. Délka doby, po kterou působil smrtící mechanismus, než došlo ke smrti poškozené, a poloha, v níž byla poškozená tomuto mechanismu vystavena, ovlivňovaly subjektivní vnímání činu poškozenou tak, že šlo o mimořádně vystupňované útrapy, které odůvodňují závěr o „zvlášť trýznivém“ způsobu spáchání činu.

Jinak Vrchní soud shledal, že jsou nedůvodné námitky obžalovaných R. K. a mladistvého R. B. uplatněné v tom směru, že jejich jednání nebylo neseno úmyslem usmrtit poškozenou. Krajský soud správně uzavřel, že u obou obžalovaných šlo o úmysl usmrtit poškozenou, na podkladě zhodnocení způsobu provedení činu. Jednání obžalovaných proti poškozené totiž spočívalo v tom, že jí znemožnili dýchání, a to záměrně, neboť jí ovázali za použití pruhů látky obličej včetně úst, svázali ji za zády na rukou, svázali ji také na nohou a ponechali ji ležet na břiše s obličejem zabořeným do polštáře a navíc ji dalším polštářem a peřinou zakryli. Obžalovaní uvedli poškozenou do polohy, z níž se sama nemohla vymanit, takže pokud jí zároveň znemožnili dýchání, museli být přinejmenším srozuměni s tím, že poškozená zemře, zvláště když pomoc poškozené ze strany třetí osoby byla nereálná jak s ohledem na noční dobu, tak s ohledem na objekt, ve kterém se poškozená nacházela sama. Usmrcení poškozené tedy bylo zahrnuto úmyslným zaviněním obžalovaných ve smyslu § 4 písm. b) tr. zák. Proto nepřicházelo v úvahu, aby jednání obžalovaných R. K. a mladistvého R. B. bylo kvalifikováno jen jako trestný čin loupeže podle § 234 odst. 1, 3 tr. zák.

V souvislosti s právním posouzením věci je nutno dodat, že krajský soud od společného jednání obžalovaného R. K. a mladistvého R. B., které mělo znaky trestného činu vraždy podle § 219 odst. 1, 2 písm. b), f) tr. zák., správně odlišil jednání obžalovaného I. K., které posoudil jako trestný čin loupeže podle § 234 odst. 1 tr. zák. V rozsahu, v němž šlo o použití násilí proti poškozené v úmyslu zmocnit se peněz nebo věcí nacházejících se v jejím bytě, šlo o společné jednání všech tří obžalovaných založené na předchozí vzájemné dohodě, která zahrnovala mimo jiné i rozdělení úloh mezi jednotlivé obžalované s tím, že obžalovaný I. K. měl hlídat venku před domem a zajišťovat zdárné provedení činu odpoutáním pozornosti případně třetí osoby nebo zneškodněním takové osoby. Spolupachatelství ve smyslu § 9 odst. tr. zák. je v případě obžalovaného I. K. odůvodněno jeho iniciativou v rámci přípravy činu, kdy sám dal podnět k přepadení poškozené, zúčastnil se obhlídky místa a vytypování způsobu vniknutí do bytu poškozené a poskytl spoluobžalovanému R. K. rukavice. Dále je odůvodněno tím, že v rámci rozdělení úloh zajišťoval úspěšné provedení záměru přepadnout poškozenou v jejím bytě, hlídal před domem, a posléze i tím, že po skončení akce společně s

ostatními obžalovanými odešel z místa a nakonec s nimi též odcestoval z Frýdku – Místku. Tím, že krajský soud posoudil jednání obžalovaného I. K. jako spolupachatelství trestného činu loupeže podle § 234 odst. 1 tr. zák., dal správně výraz tomu, že dohoda tohoto obžalovaného s ostatními spoluobžalovanými nezahrnovala též úmyslné usmrcení poškozené a že ze strany spoluobžalovaných R. K. a mladistvého R. B. šlo v tomto ohledu o překročení rámce předchozí dohody s obžalovaným I. K.

Na podkladě znaleckých posudků z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie o duševním stavu obžalovaných, krajský soud u všech tří obžalovaných správně shledal, že jde o přičetné a tedy trestně odpovědné pachatele.

Trest odnětí svobody, který byl napadeným rozsudkem uložen obžalovanému I. K., svou výměrou odpovídá stupni nebezpečnosti spáchaného trestného činu pro společnost, možností nápravy obžalovaného, jeho osobním poměrům i tomu, jakou měrou jeho jednání jako spolupachatele přispělo k spáchání trestného činu.

Výrok o způsobu výkonu trestu odnětí svobody, který se týká obžalovaného I. K., však nemůže obstát již vzhledem ke změně trestního zákona provedené s účinností od 1. 1. 1994 zákonem č. 290/1993 Sb., a proto Vrchní soud z podnětu odvolání krajského státního zástupce zrušil tento výrok (zařazení obžalovaného I. K. do první nápravně výchovné skupiny) a sám rozhodl tak, že obžalovaného zařadil podle § 39a odst. 2 písm. c) tr. zák., ve znění zák. č. 290/1993 Sb., do věznice s ostrahou. K jinému rozhodnutí, které by se opíralo o ustanovení § 39a odst. 3 tr. zák., ve znění zák. č. 290/1993 Sb., neshledal Vrchní soud důvodu.

Dále Vrchní soud dospěl k závěru, že v případě obžalovaného I. K. je uložením trestu odnětí svobody dosaženo účelu trestu, uvedeného v § 23 odst. 1 tr. zák., jen zčásti. Účelem trestu podle tohoto ustanovení je chránit společnost před pachateli trestných činů, zabránit odsouzenému v dalším páčání trestné činnosti a vychovat jej k tomu, aby vedl řádný život, a tím působit výchovně i na ostatní členy společnosti. Ve spojitosti se skutečností, že obžalovaný I. K. není občanem České republiky, je pro dosažení účelu (restu nezbytné uložit mu též trest vyhoštění podle § 57 tr. zák. Tento trest může soud uložit pachateli, který není občanem České republiky, nebo není osobou, které bylo přiznáno postavení uprchlíka, vyžaduje-li to bezpečnost lidí nebo majetku, anebo jiný obecný zájem. V posuzovaném případě uložení trestu vyhoštění vyžaduje bezpečnost lidí a majetku. Trestný čin obžalovaného totiž směřoval jak proti tělesné integritě jiné osoby, tak proti cizímu majetku. Byl spáchán na území České republiky, jejímž občanem obžalovaný I. K. není. Obžalovaný do České republiky přicestoval ze Slovenské republiky, kde jinak má trvalé bydliště v obci Velké Ludince, okr. Levice. Nepřijel za žádným konkrétním účelem, který by souvisel např. s výkonem zaměstnání, s obchodem, s návštěvou rodinných příslušníků apod. Obžalovaný se zdržoval v rodině svého známého z doby, kdy pracoval jako horník v Ostravě. V průběhu tohoto nynějšího pobytu v České republice navázal styk také se spoluobžalovanými, s nimiž spáchal posuzovaný trestný čin. Za této situace je uložení trestu vyhoštění nezbytné k tomu, aby bylo plně dosaženo účelu trestu z hlediska ochrany společnosti, dále z toho hlediska, aby obžalovanému bylo zabráněno v páčání další trestné činnosti na území České republiky, a konečně i z hlediska generální prevence ve vztahu k poměrně širokému okruhu osob, které nejsou občany České republiky a zdržují se na jejím území. Z těchto důvodů Vrchní soud z podnětu odvolání krajského státního zástupce, které bylo podáno v neprospěch obžalovaného, uložil obžalovanému I. K. také trest vyhoštění podle § 57 tr. zák.

Trest odnětí svobody, který byl napadeným rozsudkem uložen obžalovanému R. K., je svou výměrou na horní hranici sazby stanovené v § 219 odst. 2 tr. zák. Pokud krajský soud zvolil tuto výměru trestu odnětí svobody, nedal potřebný výraz některým skutečnostem svědčícím ve prospěch obžalovaného. Z nich vystupuje do popředí zejména doznání obžalovaného, které s ohledem na povahu ostatních důkazů bylo významnou pomocí orgánům činným v trestním řízení při zjišťování skutkového stavu.

Dále bylo důvodné přihlídnout k tomu, že původní záměr obžalovaného v rámci dohody všech tří spoluobžalovaných před spácháním činu nesměřoval k usmrcení poškozené a že jeho jednání, pokud nakonec vedlo ke smrti poškozené a bylo také zahrnuto úmyslem ji usmrtit, bylo určitým výsledkem toho, jak se na místě samém situace vyvinula v průběhu páčání činu. Z tohoto pohledu se trest odnětí svobody na horní hranici sazby jeví jako nepřiměřeně přísný. Vrchní soud proto z podnětu odvolání obžalovaného R. K. zrušil výrok o trestu, který mu byl uložen, včetně výroku o způsobu jeho výkonu. O trestu odnětí svobody Vrchní soud sám rozhodl tak, že obžalovanému R. K. uložil podle § 219 odst. 2 a § 35 odst. 1 tr. zák. úhrnný trest odnětí svobody na třináct roků a obžalovaného zařadil pro výkon tohoto trestu do věznice se zvýšenou ostrahou podle § 39a odst. 2 písm. d) tr. zák., ve znění zák. č. 290/1993 Sb. Pro jiné rozhodnutí o způsobu výkonu trestu odnětí svobody nebylo z hlediska ustanovení § 39a odst. 3 tr. zák., ve znění zák. č. 290/1993 Sb., důvodu.

Dále Vrchní soud uložil obžalovanému R. K. trest vyhoštění podle § 57 tr. zák. Obžalovaný není občanem České republiky, nemá postavení uprchlíka a uložení uvedeného trestu s ohledem na charakter trestné činnosti spáchané na území České republiky vyžaduje bezpečnost lidí a majetku. Uložení trestu vyhoštění nijak nebrání okolnost, že obžalovaný R. K. je jinak přihlášen k trvalému pobytu ve Frýdku - Místku. K tomu je třeba uvést, že obžalovaný předtím do roku 1990 žil v Bratislavě ve Slovenské republice u své matky. V České republice vykonával základní vojenskou službu a zůstal zde poté, co si našel zaměstnání nejprve v podniku Motorpal Jihlava a později na Dole Paskov, kde však přestal pracovat 23. 1. 1992. Od února 1992 je bez prostředků. Neměl žádný zdroj příjmů a žil z toho, co mu poskytla rodina B., v jejímž jednopokojovém bytě ve Frýdku - Místku se nakonec přihlásil k trvalému pobytu v srpnu 1992, tedy asi jeden měsíc před spácháním posuzovaného trestného činu. Okolnosti, za kterých došlo k tomu, že obžalovaný R. K. je přihlášen k trvalému pobytu ve Frýdku - Místku, tedy na území České republiky, svědčí o tom, že důvody tohoto pobytu se nijak nedotýkají podmínek trestu vyhoštění podle § 57 tr. zák.

Teprve se zřetelem k současnému uložení trestu odnětí svobody a trestu vyhoštění lze konstatovat splnění účelu trestu podle § 23 odst. 1 tr. zák. u obžalovaného R. K., zejména pokud jde o ochranu společnosti, dále pokud jde o požadavek zabránit dalšímu páčání trestné činnosti obžalovaného na území České republiky a konečně i pokud jde o požadavek generální prevence ve vztahu k osobám, které se zdržují na území České republiky, aniž jsou jejími občany.

I když Vrchní soud takto o trestu rozhodl z podnětu odvolání obžalovaného R. K., protože krajský státní zástupce ohledně něho odvolání nepodal, není uložení trestu vyhoštění v rozporu s ustanovením § 259 odst. 3 tr. ř., které vyjadřuje tzv. zákaz reformace in peius, to znamená, že bez odvolání státního zástupce podaného v neprospěch obžalovaného nelze obžalovanému uložit přísnější trest, než jaký mu byl uložen soudem prvního stupně. Při podstatném snížení výměry trestu odnětí svobody bylo možno i z podnětu odvolání obžalovaného nově uložit trest vyhoštění, aniž by to odporovalo tzv. zákazu reformace in peius, neboť celkově ke zhoršení postavení obžalovaného v otázce trestu nedošlo (k tomu viz č. 1/1978 sb. rozh. tr.).